

Ο δημοσιογράφος
με τον γιο του
Κωνσταντίνο και το
βιβλίο τους!

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΔΑΒΕΛΛΑΣ

ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

«Η μάχη μου με τον καρκίνο»

Ο καταξιωμένος δημοσιογράφος παρουσίασε στη Θεσσαλονίκη το βιβλίο του γιου του «Το ζεϊμπέκικο του νικητή»

της **ΜΑΡΙΑΣ ΣΑΜΟΛΑΔΑ**
maria_samolada@yahoo.gr

Δεν φτάνουν οι σελίδες όχι μόνο για να κάνω όλες τις ερωτήσεις που θα ήθελα, αλλά ούτε καν για την εισαγωγή της συνέντευξης με τον πιο αγαπητό και καταξιωμένο Έλληνα δημοσιογράφο και συγγραφέα, τον Κώστα Χαρδαβέλλα.

Γνωριστήκαμε το 2003. Από το 2006 ξεκίνησε μια συνεργασία που ποτέ δεν τελείωσε (και ούτε πρόκειται...). Ήταν το «αφεντικό» μου στο ALTER, καθώς μου εμπιστεύτηκε τότε την ευθύνη των ρεπορτάζ από τη Λάρισα μέχρι την Αλεξανδρούπολη για τις δύο τηλεοπτικές του εκπομπές, «Αθέατος Κόσμος» και «Πύλες του Ανεξήγητου».

Εξ αποστάσεως. Εκείνος στην Αθήνα και εγώ στη Θεσσαλονίκη. Έζησα μοναδικές στιγμές «κοντά» του.

Αποτέλεσε φωτεινό φάρο και παράδειγμα ηθικής για το δημοσιογραφικό λειτουργήμα, ενώ ταυτόχρονα είχε αυτό που λέμε μπέσα, ο λόγος του ήταν συμβόλαιο.

Δεν συμβιβαζόταν με συμφέροντα και επιδίωκε να αναδεικνύει την αλήθεια για το κοινό καλό. Και ενώ ήταν και παραμένει πολύ δημοφιλής, ταυτόχρονα είναι εξαιρετικά

σεμνός και απλός, όπως και η σύντροφος της ζωής του, η σύζυγός του, Μαρία Παναγοηλιοπούλου.

Το σοκ ήρθε όταν τον είδαμε στην καθιερωμένη σύσκεψη στο γραφείο του τον Αύγουστο του 2009. Μας ανακοίνωσε το σοβαρό πρόβλημα υγείας που του είχε παρουσιαστεί. Καρκίνος. Χλωμιάσαμε όλοι. Εκείνος όμως όχι. Ήταν αισιόδοξος και δυνατός, όπως μας είχε συνηθίσει. Μας έδινε κουράγιο, ενώ έπρεπε να του δώσουμε εμείς.

Ταυτόχρονα, είχε ξεκινήσει η οικονομική κρίση σε όλη τη χώρα και φυσικά λίγο καιρό αργότερα και στην ίδια μας τη δουλειά, στη δική μας τηλεοπτική στέγη.

Ο Κώστας Χαρδαβέλλας πάλεψε με όλα και βγήκε νικητής. Κοντά του και όλοι εμείς που είχαμε μάθει να μαχόμαστε. Στο βιβλίο του «Το Ζεϊμπέκικο του Νικητή» που κυκλοφόρησε πριν λίγες μέρες αφηγείται τις μάχες αυτές και πώς κατάφερε να βγει νικητής.

«Ενα βιβλίο αφιερωμένο στους μαχητές της ζωής. Γιατί όλοι όσοι μάχονται είναι νικητές! Ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα της μάχης...» γράφει στο οπισθόφυλλο ο γιος του, Κωνσταντίνος Χαρδαβέλλας, ο οποίος δέχτηκε ως «κληρονομιά» εκτός από το ίδιο ονοματεπώνυμο και τη φοβερή εξωτερική ομοιότητα, τις χειρόγραφες σημειώσεις του δημοσιογράφου πατέρα του όλης αυτής της δύσκολης περιόδου και τις έκανε βιβλίο.

«Με τη λατρεμένη Θεσσαλονίκη με δένουν τόσο πολλά», λέει στην **ThessNews** ο Κώστας Χαρδαβέλλας, ο οποίος παρουσίασε το βιβλίο «Το ζεϊμπέκικο του νικητή», που έγραψε ο γιος του Κωνσταντίνος

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΔΑΒΕΛΛΑΣ ΤΟ ΖΕΪΜΠΕΚΙΚΟ ΤΟΥ ΝΙΚΗΤΗ

από τον
Κ.Κ. ΧΑΡΔΑΒΕΛΛΑ

Το βιβλίο «Κώστας Χαρδαβέλλας-Το ζεϊμπέκικο του νικητή» κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Πατάκη. Πριν μου πείτε πώς προέκυψε και τι πραγματεύεται, θέλω να μου εξηγήσετε γιατί «ζεϊμπέκικο».

Γιατί για εμένα το ζεϊμπέκικο είναι έκφραση συναισθημάτων. Αυτόν τον βαρύ και ασίκο χορό τον χορεύεις όταν πονάς και όταν χαίρεσαι, όταν χάνεις και όταν νικάς, όταν έχεις κατακυλήσει στα τάρταρα και όταν έχεις ανέβει στα ουράνια. Το βιβλίο «Κώστας Χαρδαβέλλας-Το ζεϊμπέκικο του νικητή» είναι βασισμένο σε χιλιάδες χειρόγραφες προσωπικές μου σημειώσεις από την εποχή που πάλευα με τον καρκίνο, τις οποίες παρέδωσα στον γιο μου, τον Κωνσταντίνο, κι εκείνος τις έκανε βιβλίο. Ο τίτλος του προέκυψε από ένα πραγματικό γεγονός. Κάθε παραμονή Πρωτοχρονιάς εδώ και 25 χρόνια που κρατάει ο γάμος μου με τη Μαρία, μαζευόμαστε στο σπίτι μας στον παραλιακό δρόμο του Παλαιού Φαλήρου συγγενείς και φίλοι και αλλάζουμε τον χρόνο στο μπαλκόνι, βλέποντας τα βεγγαλικά από την Καστέλα και ακούγοντας τις χαρμόσυνες κόννες των πλοίων από το λιμάνι του Πειραιά. Έτσι κάναμε και τη νύχτα της 31ης Δεκεμβρίου 2010. Λίγες ημέρες πριν είχαμε πάρει τα αποτελέσματα των μαγνητικών τομογραφιών -γιατί είχε συμπληρωθεί ο πρώτος χρόνος από τις χημειοθεραπείες και τις ακτινοβολίες μου- που έδειχναν ότι όλα ήταν «καθαρά» στον λαιμό μου. Για πρώτη φορά από το καλοκαίρι του 2009 που έδωσα τη σκληρή μάχη, ένιωθα ότι σώθηκα από το Θηρίο, κι ας ήξερα ότι αυτό ίσχυε μόνο μέχρι τις επόμενες ιατρικές εξετάσεις. Μόλις λοιπόν αλλάζει η χρονιά, νιώθω ότι μόνο με ένα ζεϊμπέκικο θα μπορού να εκφράσω τα συναισθήματά μου για τη νίκη απέναντι στον θάνατο. Βάζω το cd με το «Το ζεϊμπέκικο της Ευδοκίας», ζητώ από τους καλεσμένους να μου κάνουν χώρο στο σαλόνι του σπιτιού μου, ανοίγω τα χέρια μου έτοιμος να πετάξω, κλείνω τα μάτια μου και χορεύω το πιο ωραίο, το πιο λυτρωτικό, ζεϊμπέκικο της ζωής μου. Το ζεϊμπέκικο του νικητή. Ήταν ιδέα της Μαρίας, της γυναίκας μου, να είναι αυτός ο τίτλος του βιβλίου.

Ένα βιβλίο λοιπόν που περιγράφει τη μάχη σας με τον καρκίνο, γραμμένο από τον γιο σας...

Το «Ζεϊμπέκικο του νικητή» είναι μία κατάθεση της δικής

THESSΠΡΟΣΩΠΑ
NEWS

μου ψυχής και μιλάει γι' αυτήν την τεράστια δύναμη που κρύβουμε όλοι μέσα μας, αλλά τις περισσότερες φορές δεν την ξέρουμε και δεν την αξιοποιούμε. Δεν είναι ένα βιβλίο που αφορά μόνο τους ανθρώπους που παλεύουν με τον καρκίνο, αλλά όλους τους αγωνιστές της ζωής. Είτε αντιμετωπίζουν προβλήματα υγείας, είτε βιώνουν μια μεγάλη απώλεια, είτε νιώθουν απελπισμένοι, εγκαταλειμμένοι... «Μην το βάζετε κάτω, μην κρεμάτε τα χέρια, παλέψτε με τη δύναμη της ψυχής σας, για να χορέψετε ένα βράδυ το δικό σας ζεϊμπέκικο του νικητή», τους φωνάζω. Και θέλω να τονίσω ότι για εμένα «νικητής» δεν είναι μόνο εκείνος που στο τέλος κερδίζει τον πόλεμο. «Νικητής» είναι όποιος αγωνίζεται, ανεξάρτητα από την έκβαση του αγώνα του. Γι' αυτό και συμφωνήσαμε με τον γιο μου το βιβλίο να αφιερωθεί «στους μαχητές της ζωής». Γιατί αυτοί είναι οι νικητές!

Δίνετε μεγάλη σημασία σε αυτό που λέμε «δύναμη της ψυχής»...

Φυσικά! Αν δεν έβαζα μπροστά την ψυχή μου σε αυτήν την αδυσώπητη μάχη με τον καρκίνο, ίσως να μην ζούσα σήμερα. Άρghσα να πάω στον γιατρό, ο καρκίνος από την αμυγδαλή είχε κάνει ήδη διήθηση στους λεμφαδένες και η κατάσταση ήταν πολύ δύσκολη, φριχτή, αλλά δεν άφησα ούτε για μια στιγμή τη φρίκη να με λυγίσει. Αναμετρήθηκα με το Θηρίο «στα μαρμαρένια αλώνια» ανάμεσα σε ζωή και σε θάνατο, αποφασισμένος να ζήσω.

Πώς προέκυψε η απόφαση να γραφτεί από τον γιο σας, τον Κωνσταντίνο, που είναι Διαιτολόγος και δεν έχει καμία σχέση με τη Δημοσιογραφία και το γράψιμο;

Ο Κωνσταντίνος μου είναι διαιτολόγος, αλλά ευτυχώς εκφράζεται μέσα από το γράψιμο από τότε που ήταν μαθητής ακόμη. Οπότε κάπως μου γλυκαίνει τον καημό που δεν έγινε Δημοσιογράφος (γελάει). Το γιατί γράφτηκε από εκείνον το βιβλίο δεν θα σας το αποκαλύψω, γιατί αυτό είναι και το τέλος του βιβλίου. Κάποια στιγμή πάντως, για τον λόγο που αναφέρεται στις τελευταίες σελίδες, έκανα δώρο στον γιο μου ένα ημερολόγιο με τις απόκρυφες σκέψεις μου από τη μάχη με τον καρκίνο. Κάπου 3.500 χειρόγραφες σημειώσεις με τις σκέψεις μου, τις αγωνίες, τις χαρές, τις απογοητεύσεις μου από εκείνο το τρίμηνο της κόλασης που έζησα Ιούλιο-Αύγουστο-Σεπτέμβριο του 2009 όταν έκανα χημειοθεραπείες και ακτινοβολίες αλλά και το διάστημα που ακολούθησε, περιμένοντας τα αποτελέσματα των ιατρικών εξετάσεων που θα μου έδιναν παράταση ή όχι ζωής, την ίδια εποχή που η χώρα μου έμπαινε στο σπινάλ της οικονομικής κρίσης και έχανα τη δουλειά μου, λόγω της κατάρρευσης του τηλεοπτικού σταθμού Alter. «Μία κόλαση 3D» όπως τη χαρακτηρίζω στο βιβλίο.

Αν έπρεπε να διαλέξετε μόνο δύο σελίδες του βιβλίου, μία στην οποία δακρύσατε και μία που σας άφησε ένα χαμόγελο, ποιες θα ήταν αυτές;

Είναι η ίδια σελίδα. Αυτή που όσες φορές κι αν την διαβάσω δακρύζω και αμέσως μετά χαμογελάω. Είναι το σημείο που παραμονές Δεκαπενταύγουστου 2009, η γυναίκα μου μπαίνει το δωμάτιο του 16χρονου τότε γιου μας να του πει ότι υπάρχει μία πολύ σοβαρή επιπλοκή από τις θεραπείες, ο οργανισμός μου έχει καταρρεύσει και ίσως χρειαστεί να μεταφερθώ στην εντατική. «Κωνσταντίνε μου, ξέρω πως όλοι οι γιοι πιστεύετε ότι ο μπαμπάς σας είναι ο Σούπερμαν...» ξεκινάει τη φράση της η Μαρία, αλλά ο Κωνσταντίνος δεν την αφήνει να ολοκληρώσει. «Με τη διαφορά ότι ο δικός μου μπαμπάς είναι ο Σούπερμαν», της λέει κοφτά, εκφράζοντας έτσι τη σιγουριά του ότι θα τα καταφέρω και θα βγω ζωντανός.

Τι «οφείλετε» στη σύζυγό σας, τη Μαρία Παναγοηλιοπούλου;

Με τη Μαρία είμαστε παντρεμένοι 25 χρόνια και χωρίς υπερβολή τής οφείλω το γεγονός ότι ζω. Η Μαρία με «μάζεψε» κυριολεκτικά από έναν τρόπο ζωής με ποτά, ξενύχτια, καταχρήσεις, κινδύνους, που μαθηματικά οδηγούσε σε ένα σύντομο τέλος. Στα πιο πεζά, η Μαρία είναι ο καλύτερος συνεργάτης που είχα ποτέ στη δουλειά μου και μάλιστα χωρίς να πληρώνεται. Το όνειρο κάθε κακού αφεντικού (γέλια).

“

Δεν είναι ένα βιβλίο που αφορά μόνο τους ανθρώπους που παλεύουν με τον καρκίνο, αλλά όλους τους αγωνιστές της ζωής. Είτε αντιμετωπίζουν προβλήματα υγείας, είτε βιώνουν μια μεγάλη απώλεια, είτε νιώθουν απελπισμένοι, εγκαταλειμμένοι...

Από την παρουσίαση του βιβλίου στη Θεσσαλονίκη, την περασμένη Τετάρτη

Η «σύνδεση» με την πόλη

Κύριε Χαρδαβέλλα, τι σας συνδέει με τη Θεσσαλονίκη;

Πρέπει να κάνουμε άλλη μία συνέντευξη για να απαντήσω σε αυτήν την ερώτηση. Με τη λατρεμένη Θεσσαλονίκη με δένουν τόσα πολλά! Παλιοί νεανικοί έρωτες με υπέροχες Σαλονικιές. Ο Άρης του Γκάλη και των άλλων παιδιών. Ρεπορτάζ για τη θρυλική εκπομπή «Ρεπόρτερς» με Δημαρά και Λιάνη. Αλησμόνητοι φίλοι και συνεργάτες, όπως ο δημοσιογράφος Δημήτρης Γουσίδης και η αγαπημένη από όλους «αρκούδα», ο φωτορεπόρτερ Γιάννης Κυριακίδης. Τα μοναδικά σουτζουκάκια στο «Αριστον». Ο γίγαντας Ποζίδης, ατέλειωτα ξενύχτια, οι άρρηκτοι δεσμοί με τους Πόντιους, αφού κι εγώ είμαι μισός Πόντιος από τη μάνα μου, την Καλυψώ...

Δεν είναι τυχαίο ότι επέλεξα τη Θεσσαλονίκη για να κάνω τη δεύτερη μεγάλη παρουσίαση του βιβλίου «Κώστας Χαρδαβέλλας-Το ζεϊμπέκικο του νικητή», με ομιλητές τον φίλο καρδιάς, Στέφανο Τανιμανίδη, τον θρύλο της μπάλας, Γιώργο Κούδα και δύο εξαιρετικούς συναδέλφους δημοσιογράφους που με τιμούν με τη συμμετοχή τους, τον Στέφανο Διαμαντόπουλο και την αφεντιά σου, Μαρία Σαμολαδά.

Στα χρόνια των «Ρεπόρτερς» με Λιάνη και Δημαρά